

Souhvězdí splněných přání

Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jaroos
Čtvrtek, 11 Červenec 2013 23:56

Ta facka přilítla odněkud zleva. Pravda, znalostma fyziky jsem ve škole nikdy moc neoslňoval, ale tahle praktická ukázka zákona akce a reakce by musela udělat dojem i na samotného Newtona. Odlepil jsem se mírně od země, ukázkově předvedl půl druhého obratu piruetmo a způsobně se složil před nálevní pult.

„To abys věděl, jak se chovat k dámě, mladej!“, zaslechl jsem ještě odněkud z dálky a svět přestal existovat. *** „Kdo přivede pannu neposkvrněnou, by pána lesů Fabiána i jeho hordu čučkovskou ku hostině sezvala a krmí i nápojem skvostným uctila, nechť přání své největší vysloví a toto mu natotata splněno budiž.“

Pravda, to slůvko „natotata“ mi tam sedělo asi jako Pendolino na trase liteňský lokálky. Jenže já tohle četl v dědově deníku. A ten by mě prohodil plotem až k sousedovi na hnůj, kdybych jen trochu zapochyboval o čemkoliv, co si kdy zapsal. Deník byl svatej. No a pro mě vlastně i děda...

Naučil mě, městského kluka, vlastně ty nejdůležitější věci. Pod jeho dohledem jsem vylez na svůj první strom. Vlastně i na druhéj. Jenže to jsem kradl sousedovi zralý švestky. Dal mi tenkrát takovej jakoby pohlavek a řek, že ke snídani bude fajn koláč. Jo a první prak, rozbitý okno, slzy kvůli Julče z domku odnaproti, roztrhaný kalhoty z bitek s vesnickejma klukama. Bylo toho strašně moc...

Často mi říkal, že aby člověk dostal to, co chce, stačí bejt zdravěj a mít chuť žít. A ještě něco. Jenže to se vždycky šibalsky otočil k babičce, ta zčervenala a klepla ho hliníkovou lžící do čela. Fakt pokaždý. Dodneška si myslím, že nosila v zástěře jednu do zásoby, abych se nikdy nedozvěděl tu poslední důležitou věc. Proto jsem zůstal při hledání štěstí odkázanej na zápis v deníku, i kdyby tam místo „natotata“ bylo napsaný třeba „vcukuletu. A taky na to, že musím stůj co stůj najít neposkvrněnou pannu, abych mohl svý přání vyslovit. *** „Ahoj.“, píplo někde nade mnou.

Na tváři jsem cejtíl plastickou mapu cizí tlapy a věděl jsem, že tomu ranařovi budu moct ještě tejden věštit osud z dlaně jen při pouhým pohledu do zrcadla. Vydrápal jsem se na židli a zkusil zaostřit před sebe. To, co jsem měl zprvu jen za obyčejnou změť žlutých čar, se proměnilo v záplavu vlasů, mezi kterýma na mne probleskovala hladina dvou modřejch studánek hloubky Mariánského příkopu.

Jestli někdy v něčem děda neměl pravdu, pak v tom, že se vždycky vyplatí jednat na rovinu a jít rovnou k věci. Tahle jeho rada mě ještě brněla v čelistech a pískala mi do ucha výhrůžnou melodií. Děvčata jsou v dnešní době děsný netykavky. A jejich frajeři snad ještě větší. Dobře, někomu se tohle téma může zdát trochu důvěrný, ale to snad ještě není důvod, aby člověk, kterej se slušně a jasně na něco zeptá, v následující vteřině leštil nosem parkety. Musel jsem na to jít jinak. Nasadit cit pro diplomacii, rafinovaně zahalovat pravej důvod zdánlivě

Souhvězdí splněných přání

Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jaroos
Čtvrtek, 11 Červenec 2013 23:56

nesouvisejících otázek a vůbec polehoučku rozplétat závoj nejistoty.

Během půl hodky jsem měl naprosto jasno. Mrkání řas, horlivý kejvání, sem tam zatřesení blondátou hřívou a hlavně nesmělý slůvka, sem tam zašeptaný, mne nemohly nechat na pochybách. Mám JI! Je jí šestnáct... ŠESTNÁCT! Kluci vlastně nestojí za řeč, kamarádi a kamarádky radši diskotéky, parčíky a flašku vodky na školním hřišti... Les jim nic neříká – jen špína, nuda, pavouci a kosa v noci. To pivo před ní na stole nestálo za řeč a hlavně – nevinnost v očích byla prostě nezpochybnitelná. *** Venku bylo vedro, že by člověk eskymáka nevyhnal. Táhnul jsem na hrbu lodní pytel nacpanej k prasknutí a modlil se, ať obsah vydrží ještě pár hodin. Ostatně, proto mi ho taky hospodskéj doted' skladoval ve svém mrazáku. Modročka vedle mě vlastně furt netušila, co po ní chci. Ale šla se mnou. Nastavovala tvář slunko, lehce si vykračovala jen s malým telátkem a nechala se vést. Vždyť já to tu měl prošláplý. Zakopl jsem tu už o všechny šutry, u každého smrku chvíli „v zamyšlení“ postál, spal na každým fleku a spadnul v noci snad ze všech seníků třicet kiláků odtud nazdařbůh kamkoliv...

Lidský tělo prej ze 70 procent tvoří voda. Takže když jsem se pod tím nákladem scvrkl na těch zbylých třicet, skryly nás první stíny stromů. „Ještě tak čtvrt hodky.“, zasípal jsem skrz duny vyprahlejších rtů a chytl se úzkýho, skoro neviditelného potůčku, kterej nás měl dovést až k malýmu jezírku o necelej kilák vejš.

Nebudu vás nudit líčením utrpení posledních pár stovek metrů. Beztak nikoho nezajímá, že jsem prožil veškerý stádia klinický smrti, viděl světelný tunel, na jehož konci mi kynula jakási božská bytost, že jsem se v duchu rozloučil s mámou, odkázal kamarádům veškerou výbavu a v neposlední řadě se většinu času styděl, když mi před očima probíhaly highlights mého života... Asi jste pochopili, že jsem přežil. Protože tohle není žádný přepis poznámek, který někdo našel v křečovitým sevření pařátů vybělený mrtvolky někde v hlubokých hvozdech brdskýho pralesa. Jo, dokázal jsem to. Padl jsem k lavičce a plynule se skutálel ke studánce, která v sobě kupodivu měla tolik vody, aby mě to přivedlo zpět ke stavu plnýho vědomí..

A ona? No, jak bych to řekl. Bylo tu jezírko, že jo. A to vedro, únava a tělo i vlasy slepený potem. Zkrátka, když jsem se odhodlal ohlídnout, byla už ve vodě, cachtala se a něco na mě pokřikovala. Neodvažoval jsem se tím směrem krom toho krátkýho mrknutí podívat. Zády k ní jsem začal na celtu vytahovat z pytle pečený kuře, řízky, karbanátky, zákusky sladký i slaný, jednohubky jemný i pikantní, ovoce sladký a zeleninu šťavnatou . Vše pochopitelně poněkud rozblemcaný. A taky víno, pivo a nějaký ten tlamolep. Do toho jsem žvatlal. Žvatlal a žvatlal, až jsem vyžvatlal úplně všechno. Všechno o tom, proč tu se mnou vlastně je, co od ní potřebuju a hlavně to, podle čeho jsem si vybral právě ji a její nevinnost.

To náhlý ticho bylo tak hluboký, že by vandrák slyšel krčka mrknout. Že se nepohnul list na stromě, to se dalo v tomhle počasí čekat. Ptáci se buď zdekovali, nebo drželi zobák a slabej proud potůčku se zastavil a snažil vsáknout do země v očekávání nějakýho neštěstí.

Otočil jsem se. Stála uprostřed jezírka a jen se na mě dívala. Veselí v očích nahradily rozpaky a zkřížený ruce na prsou jako by chtěly dohnat to, co její mlčení právě přiznalo. Těžko říct, jak dlouho jsme tam tak na sebe civěli. Až nám najednou oběma začal v koutcích hrát úsměv.

Natáhnul jsem se pro první láhev co jsem nahmátl, sednul na zem a pořádně si přihnul. Vždyť moje nikdy nevyslovený přání vlastně vystupovalo z vody a blížilo se ke mně. Kapky jí s vlasů dopadaly na záěstí, proháněly se mezi pihama a spojovaly je v souhvězdí budoucího štěstí...